

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobbyně:

V. K.

státní příslušností Ukrajina

bytem v České republice: P.

zastoupena JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou

sídlem Klimentská 1652/36, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2017 č.j.: OAM-442/ZA-ZA15-K03-PD1-2014

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 2. 2017 č.j.: OAM-442/ZA-ZA15-K03-PD1-2014 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, sídlem 110 00 Praha 1, Klimentská 1652/36 se přiznává odměna ve výši 10.200 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž jí podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobkyně v žalobě měla za to, že byla porušena zásada materiální pravdy, když příslušným správním orgánem nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, který je zásadní při posuzování, zda má být udělena doplňková ochrana. Podle žalobkyně tak bylo porušeno ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“).
3. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán neposoudil její žádost individuálně s ohledem na zvláštnost případu. Jak uvedla při pohovoru, po anexi Krymu se společně s manželem odstěhovali do Doněcké oblasti, kde bydlela i jejich dcera. Důvodem byla mimo jiné skutečnost, že rodina žalobkyně byla považována za představitele pro-ukrajinské opozice, navíc spolupracující s krymskými Tatary. Jejich dům byl na základě udání prohledán FSB (ruskou tajnou službou) pod záminkou najít ukrývanou a zakázanou extremistickou literaturu. Za důvod odchodu z Krymu označila žalobkyně problémy kvůli svým politickým názorům a smýšlení. Aby mohli prodat svůj majetek na Krymu, museli si vyřídit ruské pasy. Nyní v případě návratu na Ukrajinu spadají kvůli ruským pasům pod článek 280.1 UK (veřejné podněcování k porušení územní celistvosti) a také 280 UK (veřejné výzvy k extremistickým aktivitám. Poukázala na zprávy organizace Human Rights Watch. Rodina žalobkyně měla problémy i po přestěhování do Jampolu, kde začaly zátahy ze strany ukrajinských ozbrojených sil. V srpnu k nim domů přijeli reprezentanti SBU (ukrajinská tajná služba), opř jim prohledali dům a odvezli je na výslech. Tam je nazývali separatisty a obviňovali je ze smrti Ukrajinců. Dceru a manžela odvezli do Červeného Limaru, kdy je vyslýchali, zastrášovali a vyhrožovali dokonce znásilněním dcery. Pod nátlakem podepsali dokumenty o spolupráci. V dalším řízení o prodloužení doplňkové ochrany již spoléhali na to, že tvrzené skutečnosti v předchozím řízení postačují tomu, aby byla tato ochrana prodloužena. Nevypověděla ani o tom, že problémy plynou pravděpodobně z toho, že syn se přidal k ruským ozbrojeným složkám a podporuje vůdce samozvané republiky. Se synem se pohádali a nejsou s ním v kontaktu. O tom, že má o ně zájem i nadále SBU svědčí dopis, který jim zaslala sousedka. Dcera žije sama se svým synem, manžel jí zemřel, rovněž odjela z Ukrajiny. Problémy, které měla na Ukrajině, pramenily z toho, že její tchán Vasil Stelmashenko byl za vlády prezidenta Janukoviče od roku 2010 do roku 2014 poslancem ukrajinského parlamentu za Stranu regionů. Žalobkyně pochází přímo z oblasti zasažené boji, přičemž v řízení poukázala na přetrvávající konflikt.
4. Žalobkyně rovněž poukázala na závěry Nejvyššího správního soudu jak ve věcích týkajících se udělení doplňkové ochrany, tak otázky vnitřního přesídlení. Pochybení žalovaného žalobkyně shledává v souvislosti s právním i skutkovým zhodnocením rizika pronásledování či vážné újmy, neboť závěr o možnosti vnitřního přesídlení není správný ani adekvátní. Žalovaný dle jejího názoru také pochybil v tom, že se blíže nezabýval zodpovězením jednotlivých otázek nastíněných doporučením UNHCR, resp. pokud se souvisejících otázek dotknul, zcela opomenul zohlednit osobní situaci žalobkyně a jejího manžela, tj. skutečnost, že na Krymu měli problémy pro své pro-ukrajinské smýšlení, v Jampolu v Doněcké oblasti pak problémy se Státní bezpečností Ukrajiny. Nepřihlédl ani ke zdravotním potížím a ani k tomu, že ve zbylé části Ukrajiny nemají žádné zázemí.
5. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť po porovnání informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a

bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, dospěl k závěru, že na Ukrajině došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Správní orgán přitom velmi podrobně tento svůj závěr zdůvodnil a v napadeném rozhodnutí také zhodnotil osobní situaci žalobkyně ve vazbě na informace získané v současném řízení. Správní orgán měl za to, že se při posuzování žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle jeho názoru vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených dokladů. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

6. Při jednání konaném dne 17. 12. 2018 setrvali účastníci řízení na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty: žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany doručená žalovanému dne 11. 9. 2014, protokol žalovaného o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 9. 2014, rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu a o udělení doplňkové ochrany žalobkyni ze dne 26. 11. 2014 č.j. OAM-442/ZA-ZA15-K01-2014, žádost o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 11. 10. 2016, protokol o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 9. 1. 2017, zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016 o stavu lidských práv na Ukrajině – období 16. 8. 2016 až 15. 11. 2016, zpráva Freedom House ze dne 27. 1. 2016 s názvem „Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina“, výroční zpráva Human Rights Watch 2016 o Ukrajině ze dne 27. 1. 2016, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 11. 2016 o situaci na Ukrajině, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země ze dne 9. 9. 2016, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2017 č.j. OAM-442/ZA-ZA15-K03 -PD1-2014.
9. V žádosti o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky žalobkyně uvedla, že se situace na Ukrajině nezměnila a Krym je stále okupován. Do protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany uvedla, že poté, co byl Krym okupován, odjeli do města Doněck za její dcerou. Od roku 2010 měli v osbním vlastnictví pozemek v blízkosti Doněcku, tak se tam přestěhovali do obce Jampol. Když odjížděli z Jampolu do České republiky, tak několik dnů zůstávali v různých městech na Ukrajině. Byli v Dněpropetrovsku, kyjevě a Užhorodu. Jako přesídlenci se nikde neregistrovali, žili tam bez přihlášeného pobytu. Hlášení k trvalému pobytu byli na Krymu ve městě Jalta. Na Ukrajině žádný majetek nemá. Agrese a válka na Ukrajině trvají. Krym a Doněck jsou pro ně ztracené, nemůže se tam vrátit, protože otevřeně prohlásila svou pro-ukrajinskou pozici. Co se týče ostatního území Ukrajiny, tak pro místní obyvatelstvo jsou viníci té situace, co nastala, což pravda není, ale nic to na náladě místních nezmění. V České republice má bydlení, ochranu. Má dceru a vnouče, a pokud by odjela na Ukrajinu, dcera

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

by ji nenechala odjet samotnou a jela by s ní. Tím pádem by ji také vystavila nebezpečí. Proto je návrat na Ukrajinu nepřijatelný. Žalobkyně se obává, že válka bude pokračovat dál a půjde i do dalších regionů. Na Ukrajině žije syn žalobkyně a jeho rodina v centru Doněcku, dva bratři žijí nedaleko Doněcku, v obci Pervomajka, není s nimi v kontaktu. Ani do Jampolu se nemůže vrátit, protože místní obyvatelstvo pomáhalo separatistům a nějací ozbrojenci jim vyhrožovali, že je mohou zabít. V České republice žije manžel a dcera, kteří pracují, oba jsou držiteli doplňkové ochrany, také vnuk zde studuje. Žalobkyně uvedla, že má problém s vysokým tlakem a se štítnou žlázou. Dle názoru žalobkyně není možné se vrátit zpět a normálně žít.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně.

11. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
12. K výkladu ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu je třeba především poukázat na to, že jeho konstrukce je založena na klauzuli *rebus sic stantibus*, tedy zásadní či podstatné změně rozhodných okolností. Rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany není rozhodnutím „na zelené louce“, kdy se od základu zkoumají důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jako je tomu při první žádosti o mezinárodní ochranu. Jádrem prodlužovacího řízení podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu představuje posouzení toho, zda se zásadním způsobem změnily okolnosti, jež vedly k udělení mezinárodní ochrany. Fakticky se jedná o jakýsi přezkum, který vychází z původního rozhodnutí a konfrontuje jej s aktuální situací. Stěžejní důvody, jež dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, nelze v prodlužovacím řízení zpětně měnit nebo dokonce doplňkovou ochranu neprodloužit s odůvodněním, že mezinárodní ochrana neměla být v původním rozhodnutí vůbec udělena (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2018 č.j. 4 Az 26/2017-50).
13. V posuzovaném případě byla žalobkyni rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 11. 2014 č.j. OAM-442/ZA-ZA15-K01-2014 udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. Žalovaný v tomto rozhodnutí na s. 8 uvedl, že bezpečnostní situaci ani v místě trvalého bydliště žalobkyně na Ukrajině, tedy ve městě Jalta na Krymu, ani v místě jejího tamějšího přechodného bydliště, tedy v obci Jampol u města Krasnyj Liman v Doněcké oblasti, nelze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat do vlasti. Žalovaný dále odkázal na referendum o připojení Krymu k Rusku konané dne 16. 3. 2014 a jeho výsledky i na to, že ruský prezident Vladimír Putin podepsal dne 18. 3. 2014 „smlouvu“ s krymskými představiteli, podle níž se Krym oficiálně začlenil do Ruska, jakož i na reakci ze strany Ukrajiny, USA a EU na tyto události. Žalovaný dále uvedl, že přijetí legislativy Ruské federace na Krymu údajně vytvořilo pro mnoho lidí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

„legislativní nejistotu“ a vyvolalo u lidí obavy o jejich budoucnost; osoby na Krymu, o nichž je známo, že jsou „pro-ukrajinské“, a další osoby v závislosti na jejich profilu a individuální situaci, jsou dle rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2014 vystaveny osobnímu zastrahování a výhrůžkám, často ze strany nestátních aktérů; ze zprávy Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. 5. 2014 vyplývá, že ti, kdo dosud odmítli přijmout ruské občanství, budou údajně muset požádat o povolení k pobytu, jinak by jim mohlo hrozit vypovězení z území Krymu. V Doněcké a Luhanské oblasti pak dochází k ozbrojeným střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci a bezpečnostní situace je aktuálně značně zhoršená i v dalších místech na jihu a východě Ukrajiny. Žalovaný dodal, že podle uvedených zpráv je v bojích používána těžká technika, včetně tanků a raketových systémů, dochází k raketovému ostřelování obcí v uvedených oblastech a při těchto akcích dochází ke ztrátám na životech civilistů. V souvislosti s touto situací UNHCR zaznamenává nárůst počtu vnitřně vysídlených osob, které se potýkají s řadou problémů při získávání přístupu k sociálním službám, a to zejména tehdy, když nemají příslušné doklady. Potýkají se s potížemi při přihlašování bydliště, bez kterého se mohou potýkat i s dalšími překážkami bránícími v přístupu k jiným administrativním službám. Osoby vysídlené z Krymu nemohou využívat svůj majetek ani nemohou mít užitek z hodnoty svého majetku na tomto poloostrově. Protože jsou vysídlené již několik měsíců, uvádějí, že jim dochází úspory a potřebují dlouhodobé bydlení, které jim dosud nebylo zajištěno. Přestože úřady a také přátelé, rodina a občanská společnost poskytují takovým osobám k dispozici dočasné ubytovací prostory, možnosti k bydlení se obecně nacházejí ve venkovských oblastech, kde jsou malé šance na nalezení práce nebo jiné obživy. Z tohoto důvodu je obtížné pro vysídlené osoby znovu se stát soběstačnými. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 26. 11. 2014 dále uvedl, že posoudil individuální situaci žalobkyně, která posledních deset let svého života žila ve městě Jalta na Krymu a která před svým odjezdem z vlasti přechodně pobývala v obci Jampol u města Krasnyj Liman v Doněcké oblasti, kde spolu s manželem vlastní pozemek a chatu, přičemž aktuálně nemá možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny, jelikož v Doněcku žijí i všichni její nejbližší příbuzní, o jejichž pomoc by se případně mohla opřít. V případě jejího návratu na Ukrajinu tak správní orgán nemůže zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobkyně není schopen předvídat. Správní orgán uzavřel, že v případě návratu žalobkyně do vlasti nelze vyloučit její přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 21. 2. 2017 č.j. OAM-442/ZA-ZA15-K03-PD1-2014 konstatoval, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace v zemi státní příslušnosti žalobkyně ve vztahu k jím prezentovaným potížím, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí.
15. Soud v této souvislosti uvádí, že skutkový stav zjištěný žalovaným byl zjištěn nedostatečně, což způsobilo i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
16. Žalovaný na s. 4 svého rozhodnutí odkázal na zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina ze dne 27. 1. 2016 s tím, že podmínky na Ukrajině se v roce 2015 do určité míry stabilizovaly v porovnání s předchozím rokem, v němž došlo k euro-majdanským protestům, pádu prezidenta Janukovyče, obsazení Krymu Ruskem a invazi Ruska do Donbasu a v němž také proběhly prezidentské a parlamentní volby. Vzhledem k tomu, že

Krym je stále v držení Ruska, a vzhledem k pokračujícím bojům mezi vládními silami a Ruskem podporovanými separatisty na východní Ukrajině bylo nejvyšší prioritou prezidenta Porošenka obnovit územní celistvost země a mír v rámci jejích hranic. Čelní představitelé Ukrajiny, Ruska, Francie a Německa se v únoru dohodli na takzvané Dohodě Minsk II, která vyzývá k příměří, stažení těžkých zbraní z fronty, propuštění rukojmí a zadržovaných osob, provedení změn v ukrajinské ústavě s cílem poskytnout větší autonomii oblastem, přijetí legislativy o zvláštním postavení určitých částí Doněcké oblasti a Luhanské oblasti v Donbasu, stažení zahraničních sil z Ukrajiny a obnovení určitých částí Doněcké oblasti a Luhanské oblasti v Donbasu, stažení zahraničních sil z Ukrajiny a obnovení kontroly ukrajinské vlády nad východní hranicí do konce roku 2015. Dále žalovaný s odkazem na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016 uvedl, že situace se po návratu občana do vlasti zásadně nemění. Žalovaný doplnil, že dle informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 24. 11. 2016 stanul po zhroucení režimu Viktora Janukovyče v čele země Petro Porošenko a ačkoliv centrální vláda neměla pod kontrolou poloostrov Krym, který byl po anexi včleněn do Ruské federace, a část Luhanské a Doněcké oblasti, na jejichž území byly vytvořeny samozvané lidové republiky kontrolované povstalci, tak se politická i bezpečnostní situace v zemi ve srovnání s rokem 2014 v letech 2015 a 2016 stabilizovala a bezpečnostní incidenty na území Ukrajiny se omezovaly na okolí tzv. linie dotyku, tedy hranice mezi územím kontrolovaným povstalci z Luhanské a Doněcké lidové republiky a ukrajinskou armádou, kde zůstává situace i nadále napjatá a od znatelného snížení síly bojů v říjnu 2015 dochází k častému lokálnímu propuknutí bojů na linii dotyku, od podepsání minských dohod a příměří v září 2015 se intenzita bojů zmírnila a podle OSN byl počet obětí konfliktu přibližně 10 za měsíc. V souvislosti se stabilizací situace na východě Ukrajiny po uzavření tzv. minských dohod nebyla v roce 2016 vyhlášena žádná další mobilizace a podle ukrajinských představitelů se o ní nadále ani neuvažuje. Implementace dohod monitorovala Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě a kromě závazků výměny zajatců nebo přístupu humanitární pomoci se ústřední ukrajinská vláda zavázala k decentralizaci země včetně zvláštního statusu pro Luhanskou a Doněckou oblast. Ukrajinská vláda vymezila obecné směřování předpokládaných reforem v tzv. akčním plánu z dubna 2016. Od zhroucení režimu Viktora Janukovyče byla přijata řada ústavních reforem a reformních zákonů vztahujících se k soudní moci, bezpečnostním složkám, zejména policii, ekonomické politice a k boji proti korupci nebo decentralizaci. Ukrajinské mediální prostředí se vyznačuje pluralitou a otevřenou kritikou vlády a svoboda projevu byla obecně dodržována. Demobilizace vojáků povoláných v letech 2014 a 2015 v rámci částečné mobilizace proběhla postupně na základě prezidentských výnosů v několika etapách v roce 2015 a 2016. Při příležitosti podpisu výnosu o demobilizaci posledních vojáků povoláných do armády kvůli konfliktu na východě země prezident Porošenko 26. září 2016 uvedl, že do konce října 2016 by měli být všichni takto mobilizovaní vojáci propuštěni do záloh. Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo v roce 2015 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí kromě Luhanské a Doněcké oblasti. V roce 2015 došlo k ojedinělým incidentům na západě Ukrajiny ve městě Mukačevo, kde se střetli příznivci Právěho sektoru s bezpečnostními složkami v létě 2015 a střet měl zřejmě kriminální podtext, dále k odhalení několika plánů teroristických útoků proruských sympatizantů, např. údajná příprava útoků na vlakové spoje v létě 2016, nebo k omezeným incidentům na hranici s Krymským poloostrovem.

17. Shora uvedené hodnocení žalovaného zdejší soud považuje za čistě obecné bez vazby na aktuální situaci v místě bydliště žalobkyně (Jalta na Krymu) a bez posouzení otázky faktické realizovatelnosti jeho návratu do této oblasti (s ohledem na žalobkyní tvrzené proukrajinské smýšlení), jakož i bez vazby na aktuální bezpečnostní situaci v místě přechodného bydliště žalobkyně, tedy v obci Jampol u města Krasnyj Liman v Doněcké oblasti.
18. Žalovaný dále k situaci v obci Jampol v Doněcké oblasti uvedl (viz s. 5 napadeného rozhodnutí), že část této oblasti je nyní již pod kontrolou ukrajinské vlády, ale část se stále nachází v rukách separatistů; v době vydání rozhodnutí pak docházelo dle informací shromážděných správním orgánem k ozbrojeným střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci v Doněcké a Luhanské oblasti a bezpečnostní situace byla rovněž značně zhoršená i v dalších místech na jihu a východě Ukrajiny včetně místa bydliště žalobkyně, přičemž v případě žalobkyně byla shledána její snížená možnost zajistit si s ohledem na tuto bezpečnostní situaci v místě jejího bydliště dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny. Přes shora uvedené však žalovaný dospěl k závěru, že jak vyplývá z citovaných informací o situaci na Ukrajině, v období od udělení doplňkové ochrany žalobkyni došlo na Ukrajině k podstatnému vývoji stran bezpečnostní situace, politická i bezpečnostní situace se v zemi ve srovnání s rokem 2014 v letech 2015 a 2016 stabilizovala a bezpečnostní incidenty na území Ukrajiny se omezovaly na okolí tzv. linie dotyku, tedy hranice mezi územím kontrolovaným povstalci z Luhanské a Doněcké lidové republiky a ukrajinskou armádou. Dále žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že situaci na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální konflikt, přičemž uzavřel, že považuje bezpečnostní situaci na území pod kontrolou kyjevské vlády za stabilizovanou.
19. Shora uvedené odůvodnění napadeného rozhodnutí Městský soud v Praze považuje za nedostatečné. Z odkazovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž není zřejmé, zda právě v místě (přechodného) bydliště žalobkyně v obci Jampol v Doněcké oblasti je bezpečnostní situace příznivá, nebo nikoliv. Žalovaný připustil, že část této oblasti je v rukou separatistů, z jeho rozhodnutí však nevyplývá, zda se tato situace týká právě i místa přechodného bydliště žalobkyně.
20. Závěry žalovaného o celkovém zlepšení bezpečnostní situace na východě Ukrajiny jsou příliš obecné, bez spojitosti s aktuální situací v místě bydliště, resp. přechodného bydliště žalobkyně. Situaci v Luhanské a Doněcké oblasti obecně nelze považovat za uspokojivou. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018 č.j. 5 Azs 34/2018-29, kde Nejvyšší správní soud mimo jiné s odkazem na informaci Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 uvedl, že tato o zlepšení situace příliš nevypovídá.
21. Vzhledem k tomu, že posouzení aktuální bezpečnostní situace v místě bydliště, jakož i přechodného bydliště žalobkyně bude v dalším řízení úkolem žalovaného, soud neprováděl dokazování dokumenty odkazovanými žalobkyní, jež mají prokázat jí tvrzenou nepříznivou bezpečnostní situaci v tomto místě.
22. Žalovaný dále odůvodnil svoje rozhodnutí tím, že v Doněcku žije syn žalobkyně, stejně jako její bratři, ukrajinský jazyk žalobkyně dobře ovládá, i v České republice je její manžel schopen se o ni postarat, správní orgán tím má za dané, že její návrat na Ukrajinu, tj. do její

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vlasti, a nalezení vhodného místa bydliště je možný a reálný. Takový závěr žalovaného podle Městského soudu v Praze nemůže obstát, jestliže z pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 9. 1. 2017 je zřejmé, že situace části rodiny žalobkyně, jež bydlí v Doněcké oblasti, je značně nepříznivá. K tomu lze citovat z protokolu o pohovoru k žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 9. 1. 2017: „*Situace synovy rodiny je těžká jak z hlediska finančního, tak z hlediska toho, že jsou, jak se domnívám, proukrajinsky naladěni. Je to nebezpečné v Doněcku takové informace vůbec někomu sdělovat. Mají tedy tyto bezpečnostní problémy. Snacha, když konflikt v roce 2014 začínal, zkusila odjet za příbuznými do Kyjeva, ale po měsíci se musela vrátit zpět, protože všichni v Kyjevě byli proti ní a obviňovali ji ze situace na Donbasu. Ona to nevydržela a vrátila se zpět. Když situace v Doněcku byla neúnosná, pokusila se znovu o útěk z Doněcku. Strávila 10 hodin čekáním na silnici, kde se nachází stanoviště separatistů. V té době byla již těhotná. Protože ale nevěděla, jestli se jí to podaří, tak se raději vrátila zpět.*“

23. Z informací zjištěných během správního řízení nelze uzavřít, že by situace rodiny žalobkyně v Doněcké oblasti byla natolik příznivá, aby bylo možno dojít k závěru, že i v případě návratu žalobkyně do země původu jí nehrozí nebezpečí vážné újmy.
24. Jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2017 č.j. 33 Az 6/2017-35), závěr o tom, že důvody vedoucí k přiznání doplňkové ochrany již netrvají, musí být opřen o koherentní, přezkoumatelnou a logickou argumentaci založenou na detailní znalosti aktuálních poměrů v zemi původu a jejich srovnání se stavem, který byl hodnocen jako odůvodňující přiznání doplňkové ochrany. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného, těmto požadavkům žalovaný nedostál, když nedostatečně zjistil skutkový stav věci a rovněž neuvedl dostatečné důvody rozhodnutí.
25. V novém rozhodnutí žalovaný buď žalobkyni prodlouží doplňkovou ochranu, nebo dostatečnými, relevantními, objektivními, aktuálními a komplexními informacemi z obecně uznávaných zdrojů prokáže zásadní zlepšení situace v místě bydliště, popř. přechodného bydliště žalobkyně. Jestliže žalovaný dojde k závěru, že k takovému zlepšení situace nedošlo, pak přistoupí k posouzení otázky, zda došlo k zásadnímu zlepšení situace vnitřně vysídlených osob na Ukrajině oproti roku 2014, a to vzhledem k individuálním charakteristikám žalobkyně a s důrazem na ty aspekty, jež v původním rozhodnutí ze dne 26. 11. 2014 považoval za klíčové pro svůj závěr o nemožnosti vnitřního přesídlení žalobkyně. Žalovaný tedy posoudí, zda v případě žalobkyně lze účinně využít možnosti vnitřního přesídlení. V rámci posuzování této otázky je třeba posuzovat, (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017 č.j. 4 Azs 197/2016-94).
26. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Současně soud

vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

27. Žalobkyně měla ve věci úspěch, náleží jí proto náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by jí v řízení o žalobě vznikly jakékoliv důvodně vynaložené náklady, neboť byla dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., ze zákona osvobozena od soudních poplatků a právní zástupkyně jí byla ustanovena soudem.
28. Ustanovená zástupkyně žalobkyně JUDr. Anita Pešulová, advokátka, již v souladu s § 35 odst. 9 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedla ve věci tři úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], písemné podání [doplnění žaloby ze dne 29. 12. 2017 - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], tj. za tři úkony právní služby celkem 9.300 Kč. K této částce je třeba připočítat 900 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, a to za tři úkony po 300 Kč (3 x 300 Kč). Právní zástupkyně žalobkyně není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k odměně za zastupování částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně žalobkyně tedy činí 10.200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. prosince 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.